

DSI-IV.7250.4768.2023

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 5, ust. 12 i ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 - Prawo przedsiębiorców (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 221 ze zm.), w zw. z art. 2 pkt 9b, 9c, 9e, art. 3b ust. 1, art. 3h, art. 3k ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTOWANE]

ORZEKAM

udzielić interpretacji indywidualnej w sprawie stosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw, poprzez:

- I. wskazanie, że obowiązek Wnioskodawcy w zakresie ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, jest każdorazowo uzależniony od rodzaju zakupionych produktów, sposobu nabycia oraz dokumentów potwierdzających ich nabycie przez Wnioskodawcę;
- II. wskazanie, że obowiązek Wnioskodawcy w zakresie pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, jest każdorazowo uzależniony od ustalenia przez Wnioskodawcę statusu nabywcy tych produktów, tj. czy jest on użytkownikiem końcowym, o którym mowa w art. 2 pkt 11 ac) ww. ustawy, nabywającym produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 30 listopada 2023 r. (data wpływu: 4 grudnia 2023 r.)

██████████, prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą ██████████
██████████, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w sprawie stosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej w odniesieniu do prowadzonej działalności gospodarczej.

Wniosek dotyczy głównie obowiązków opłatowych przedsiębiorcy za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Po pierwsze chodzi o obowiązki określone w art. 3b ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, tj. zobowiązania przedsiębiorcy prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty wymienione w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, do pobrania opłaty od użytkownika końcowego (zwanej dalej „opłatą końcową”), nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach. Po drugie wniosek dotyczy obowiązku ponoszenia corocznej opłaty przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o której mowa w art. 3k ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

██████████ w ramach prowadzonej działalności gospodarczej ██████████ prowadzi hurtową i detaliczną sprzedaż opakowań jednorazowego użytku. Są to wszelkiego rodzaju kubki do napojów z wieczkami, sztucze, pojemniki na żywność, tacki papierowe, talerze, owijki do żywności, torby papierowe, reklamówki, chemia gospodarcza oraz produkty do szeroko rozumianego gospodarstwa domowego np. świece, artykuły dekoracyjne itp.

Wnioskodawca wskazuje swoich głównych dostawców, którymi są światowi producenci opakowań jednorazowych, mający swoje przedstawicielstwa w Polsce, tj.: ██████████ oraz polscy producenci naczyń jednorazowych.

Zgodnie z informacjami zawartymi we wniosku głównymi klientami Wnioskodawcy są przede wszystkim:

- o hurtownie opakowaniowe, które oferują do dalszej odsprzedaży asortyment zakupiony u Wnioskodawcy, dokumentem sprzedaży jest faktura VAT, wystawiana na podstawie numeru NIP firmy;

- producenci żywności, w tym masarnie, piekarnie, cukiernie, zakłady mięsne oraz firmy cateringowe, które posiadają w ofercie pojemniki zakupione u Wnioskodawcy, przeznaczone do zapakowania wyprodukowanej żywności, gotowe do dalszej odsprzedaży do placówek, w których będą rozprowadzane do klienta końcowego, dokumentem sprzedaży jest faktura VAT, wystawiana na podstawie numeru NIP firmy;
- cukiernie, sklepy spożywcze, sklepy mięsne, markety handlowe, w których pakowana jest żywność w pojemniki od Wnioskodawcy przy sprzedaży żywności luzem, do spożycia przez klienta po dostarczeniu do domu, dokumentem sprzedaży jest faktura VAT, wystawiana na podstawie numeru NIP firmy;
- punkty i lokale gastronomiczne: pizzerie, restauracje, puby, gdzie zakupione od Wnioskodawcy kubki i pojemniki są wykorzystywane do serwowania klientom posiłków i napojów do bezpośredniego spożycia na miejscu lub na wynos, dokumentem sprzedaży jest faktura VAT, wystawiana na podstawie numeru NIP firmy;
- szkoły, przedszkola, instytucje samorządowe, zakłady pracy, szpitale, więzienia, w których zakupione u Wnioskodawcy kubki do napojów i pojemniki używane są na wewnętrzne potrzeby, np. dla wydawania profilaktycznych posiłków i napojów dla pracowników, organizacja szkoleń i konferencji, obiady i posiłki dla dzieci w szkołach i przedszkolach, zbiorowe żywienie w szpitalach, więzieniach, przy zastosowaniu kubków i pojemników do żywności, dokumentem sprzedaży jest faktura VAT, wystawiana na podstawie numeru NIP firmy;
- firmy marketingowe, szkoleniowe, eventowe, gdzie zakupione u Wnioskodawcy kubki i pojemniki wykorzystywane są podczas pokazów, szkoleń i prelekcji, dokumentem sprzedaży jest faktura VAT, wystawiana na podstawie numeru NIP firmy;
- klienci indywidualni detaliczni organizujący prywatne imprezy i biesiady, podczas których serwują swoim gościom potrawy i napoje w zakupionych u Wnioskodawcy kubkach i pojemnikach, klienci indywidualni, którzy kupują kubki na napoje i pojemniki do stosowania w nieznanym dla Wnioskodawcy celu, dokumentem sprzedaży stanowi paragon fiskalny.

Sprzedaż do wspomnianych wyżej odbiorców prowadzona jest bezpośrednio w siedzibie firmy w dziale handlowym oraz za pośrednictwem sklepu internetowego przy pomocy platformy Allegro.

Wnioskodawca przedstawił stanowisko, że jako jednostka handlowa nie jest zobowiązany do pobierania opłaty od 1 stycznia 2024 r., od żadnego z ww. odbiorców nabywających produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, ponieważ jako firma sprzedają opakowania jednorazowe w tym kubki i pojemniki na żywność, ale to klient otrzymuje w nich żywność czy napoje i on powinien być zobowiązany do wniesienia wymaganej opłaty.

[REDAKTOWANE], która polega zarówno na zakupie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, jak ich odsprzedaży określonym klientom, istotne wg tut. Organu jest przedstawienie pojęcia „przedsiębiorcy”, zawarte w ustawie o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (zwanej dalej „ustawa produktową”).

Przez pojęcie przedsiębiorcy rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.(13)), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej, lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Jednocześnie wyjaśnienia wymaga pojęcie „wprowadzenia do obrotu”, zgodnie z art. 2 pkt 12a ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, przez wprowadzenie do obrotu rozumie się pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

Na potrzeby niniejszej interpretacji konieczne jest również wyjaśnienie pojęcia „użytkownika końcowego”. Zgodnie z art. 2 pkt 11 ac) ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, przez użytkownika końcowego rozumie się podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

Art. 3b. ust. 1 i 2 ww. ustawy określa przedsiębiorców zobowiązanych do poboru opłaty za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych od użytkowników końcowych. Po pierwsze jest nim przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty wymienione w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, który jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej "opłatą".

Po drugie do pobrania opłaty jest również obowiązany przedsiębiorca pakujący i oferujący - za pomocą urządzenia vendingowego, w tym umieszczonego także w miejscach innych niż jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne - napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, będących opakowaniami.

Z kolei art. 3k ust. 1 i 2 ustawy produktowej określa przedsiębiorców zobowiązanych do uiszczenia opłaty na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Zgodnie z ust. 1 Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do ww. ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

1) zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;

2) uprzątkowania oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Zgodnie z ust. 2 Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji II załącznika nr 9 do ustawy produktowej jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów uprzątkowania oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Należy zwrócić szczególną uwagę na fakt, że Dyrektywa wprowadza dwie kategorie podmiotów: przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Każdy z tych przedsiębiorców podlega określonym obowiązkom, w tym opłatom, jednocześnie możliwe jest też, że jeden przedsiębiorca może podlegać wszystkim ww. rodzajom opłat.

Marszałek Województwa Wielkopolskiego odnosząc się do przedstawionego stanu faktycznego, stwierdza co następuje.

Punktem wyjścia dla oceny przez tut. Organ prowadzonej przez Wnioskodawcę działalności i odpowiedzi na pytania zadane w przedmiotowym wniosku, w oparciu o stan faktyczny opisany przez Wnioskodawcę, będzie po pierwsze określenie, czy produkty zakupione przez Wnioskodawcę oraz w dalszej kolejności sprzedawane klientom, podlegają pod przepisy ustawy produktowej oraz Dyrektywy, w oparciu głównie o definicję produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz załącznika nr 6 i 9 do ustawy produktowej.

W art. 3 pkt 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko zdefiniowano „produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych”, przez który rozumieć należy produkt w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację poprzez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony. Jednocześnie, w załączniku E w cz. I wymieniono produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte zakresem art. 8 ust. 2 Dyrektywy, dotyczącym rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Powołany przepis wskazuje, że państwa członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby producenci przedmiotowych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali koszty zgodnie z zawartymi w dyrektywach 2008/98/WE i 94/62/WE przepisami dotyczącymi rozszerzonej odpowiedzialności producenta oraz, o ile nie są już one uwzględnione, następujące koszty: a) koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10 niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do tych produktów; b) koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym koszty infrastruktury i jej funkcjonowania, a następnie koszty transportu tych odpadów i ich przetwarzania; oraz c) koszty sprzątnięcia odpadów pochodzących z tych produktów, a następnie koszty ich transportu i przetwarzania. Katalog produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych zawarty w załączniku E w cz. I Dyrektywy, w całości przeniesiono do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (załącznik nr 9).

Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania kosztów zbierania odpadów powstałych z tych produktów z publicznych systemów zbierania odpadów, w tym kosztów infrastruktury i jej funkcjonowania, kosztów uprzątnięcia, transportu i przetwarzania tych odpadów przedstawia załącznik nr 9 Sekcja I do ustawy produktowej. Do tych produktów zgodnie z załącznikiem 9 Sekcja I do ustawy zalicza się:

- a) pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie – w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;
- b) paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki;

- c) pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, z wyłączeniem szklanych lub metalowych pojemników na napoje, których zakrętki i wieczka są wykonane z tworzyw sztucznych;
- d) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
- e) lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego w rozumieniu art. 8 pkt 15a lit. a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszaniu stosowania, zgodnie z załącznikiem nr 6 do ustawy produktowej zalicza się:

- f) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
- g) pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie;
- h) w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Ponadto na szczególną uwagę zasługują zapisy *Wytycznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. U. UE.C.2021.216.1 z dnia 7 lipca 2021 r.)*. Przedmiotowy dokument określa kryteria pomocne m.in. w interpretacji czy pojemnik na żywność z tworzywa sztucznego wchodzi w zakres stosowania Dyrektywy.

Pojemnik taki musi spełniać wszystkie trzy kryteria:

- 1) Kryterium: jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu albo na wynos:
 - Charakter produktów spożywczych znajdujących się w pojemniku na żywność: produkty spożywcze ogólnie nadające się do bezpośredniego spożycia to np. orzechy, kanapki, jogurty, sałatki i dania gotowane, owoce i warzywa.
 - Dołączenie lub przymocowanie do pojemnika na żywność jednorazowego użytku wykonanego z tworzyw sztucznych takich przedmiotów jak widelce, noże, łyżki i patyczki lub sosy. Brak takich przedmiotów nie powinien jednak sam w sobie wykluczać produktu z zakresu stosowania Dyrektywy.
- 2) Kryterium: jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika:
 - Kształt pojemnika na żywność umożliwia lub ułatwia jedzenie znajdujących się w nim produktów spożywczych bezpośrednio z pojemnika, tj. wymaga tylko otworzenia.

- 3) Kryterium: jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie:
- Produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożyć bez żadnego dalszego przygotowywania. Produkt spożywczy nie wymaga np. zamrażania, przyrządzania, gotowania czy podgrzewania, w tym smażenia, grillowania, pieczenia, podgrzewania w kuchence mikrofalowej czy opiekania. Na przykład mycia, obierania lub krojenia owoców i warzyw nie należy uznawać za przygotowanie, a zatem czynności te nie są wskazaniem do wyłączenia z zakresu stosowania Dyrektywy, gdyż można je z łatwością wykonać w wersji na wynos.
 - Produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożywać bez dodatku przypraw lub sosów (chyba że są dołączone do produktu spożywczego), zimnej lub gorącej wody lub innych płynów, w tym mleka np. przed spożyciem takiego produktu spożywczego, jak to ma miejsce w przypadku płatków zbożowych (o ile odmierzona porcja płatków nie jest sprzedawana razem z dodatkowym pojemnikiem zawierającym porcję mleka) czy zup w proszku.

Oprócz wymienionych trzech kryteriów stosowanych łącznie istnieje jeszcze kryterium określone w art. 12 Dyrektywy związane z tendencją do pozostawiania pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności. Przykłady niektórych rodzajów pojemników na żywność, które można uznać za objęte zakresem stosowania Dyrektywy lub wyłączone z tego zakresu przedstawiono w tabeli 4-2 wytycznych Dyrektywy. Zgodnie z tabelą takie opakowania jak:

- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający porcję gorącego posiłku,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający zimny posiłek,
- pojemnik na żywność wykonany z kartonu z wykładziną lub powłoką z tworzywa sztucznego, przeznaczony do umieszczania w nim gorącego lub zimnego posiłku,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający deser,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający warzywa lub owoce,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający przekąski takie jak orzeszki lub krakersy,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający sosy i produkty do smarowania pieczywa (np. musztardę, ketchup lub dipy),
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający warzywa lub owoce, które nie wymagają dalszej obróbki,

objęte są zakresem stosowania Dyrektywy.

Wnioskodawca, zgodnie z przedstawionym we wniosku zakresem działalności, prowadzi hurtową i detaliczną sprzedaż opakowań jednorazowego użytku w postaci różnego rodzaju kubków do napojów z wieczkami, sztućców, pojemników na żywność, tacek papierowych, talerzy, owijek do żywności, toreb papierowych, reklamówek oraz chemię gospodarczą, produkty dla szeroko rozumianego gospodarstwa domowego np. świece, artykuły dekoracyjne itp.

Wnioskodawca podkreślił we wniosku, że prosi o interpretacje przepisów nowelizacji ustawy produktowej w sprawie opłaty produktowej za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Zdaniem tut. Organu, z wyżej wymienionych produktów, pod przepisy podlegać będą: kubki do napojów z wieczkami, reklamówki oraz pojemniki na żywność, o ile wykonane są z tworzywa sztucznego i klasyfikują się jako produkty wskazane w załączniku 6 lub 9 do ustawy produktowej. Jednakże, o obowiązku rozliczenia się za ww. produkty decydować będą inne czynniki, omówione w dalszej części decyzji.

Tut. Organ zwraca uwagę na wymienione we wniosku reklamówki, które będą podlegać przepisom ustawy produktowej w określonych przypadkach. Mianowicie zgodnie z załącznikiem nr 9 do ww. ustawy, przepisom podlegać będą lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego w rozumieniu art. 8 pkt 15a lit. a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Zgodnie z art. 3 pkt 1c Dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych lekkie torby plastikowe zdefiniowano jako torby na zakupy o grubości materiału poniżej 50 mikronów.

Podkreślić należy także, że paczki i owijki wskazane w załączniku nr 9 do ustawy produktowej, dotyczą paczek i owijek wykonanych z elastycznych materiałów zawierających żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki. W przedmiotowym katalogu nie ma mowy o samych paczkach i owijkach, nie zawierających żywności. Na tej podstawie można stwierdzić, że owijki do żywności wymienione we wniosku jako zakupione przez Wnioskodawcę produkty jednorazowego użytku, nie będą podlegać przepisom nowelizacji ustawy produktowej.

Należy zwrócić również uwagę na talerze, sztućce, które zostały wymienione jako produkty zakupione przez Wnioskodawcę, które jeśli są wykonane z tworzywa sztucznego, to na podstawie załącznika nr 7 do ustawy produktowej, objęte są zakazem wprowadzania do obrotu.

Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych zakazem wprowadzania do obrotu zalicza się:

- 1) patyczki higieniczne, z wyjątkiem patyczków przeznaczonych do celów medycznych zgodnie z definicją wyrobu medycznego, o której mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych, zmiany dyrektywy 2001/83/WE, rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 oraz uchylenia dyrektyw Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG (Dz. Urz. UE L 117 z 05.05.2017, str. 1, z późn. zm.);
- 2) sztućce (widelce, noże, łyżki, pałeczki);
- 3) talerze;

4) słomki, z wyjątkiem słomek przeznaczonych do celów medycznych zgodnie z definicją wyrobu medycznego, o której mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych, zmiany dyrektywy 2001/83/WE, rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 oraz uchylecia dyrektyw Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG;

5) mieszadła do napojów;

6) patyczki mocowane do balonów i służące do tego, aby balony się na nich opierały, w tym mechanizmy tych patyczków, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów;

7) pojemniki na żywność wykonane z polistyrenu ekspandowanego, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:

a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,

b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz

c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie

- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;

8) pojemniki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, wykonane z polistyrenu ekspandowanego;

9) kubki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, wykonane z polistyrenu ekspandowanego.

W nawiązaniu do ww. katalogu tut. Organ zwraca uwagę, że zgodnie z art. 3i ustawy produktowej zakazuje się wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 7 do ustawy oraz wyrobów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych.

O tym czy Wnioskodawca będzie uznany za wprowadzającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w postaci: kubków z wieczkami, pojemników na żywność oraz reklamówki, a tym samym czy będzie podlegać po przepisy zawarte w art. 3k ustawy produktowej, decydować będzie sposób w jaki się w nie zaopatrzył. Tut. Organ stwierdza, iż przedstawione we wniosku informacje dotyczące źródła zaopatrzenia w produkty jednorazowego użytku są niewystarczające, gdyż nie podano jednoznacznej informacji, czy Wnioskodawca zaopatruje się w kraju czy za granicą, czy na dokumentach sprzedaży znajduje się polska firma, będąca przedstawicielem zagranicznego producenta opakowań jednorazowych, czy jednak zagraniczny przedsiębiorca.

W związku z powyższym, wobec braku ww. informacji, tut. Organ udzielając interpretacji indywidualnej czy Wnioskodawcę uznać za wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do ustawy produktowej, a tym samym zobowiązanego do ponoszenia opłat wskazanych w art. 3k ustawy produktowej, nakazuje uwzględnić poniższe zastrzeżenia.

Mianowicie, w przypadku, gdy Wnioskodawca dokonuje zakupu towaru w kraju od polskiego przedstawiciela producenta zagranicznego, co potwierdza też dokument sprzedaży, na którym widnieje polski przedstawiciel oraz Wnioskodawca, to Wnioskodawca nie będzie uznany za przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Natomiast w przypadku, gdy Wnioskodawca dokonuje zakupu towaru od producenta opakowań jednorazowych (mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej) lub/i na dokumencie sprzedaży widnieje producent, a nie polski przedstawiciel, to w tym wypadku Wnioskodawca będzie uznany za przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Tym samym należy uznać, że Wnioskodawca, prowadząca działalność gospodarczą pod firmą: [REDAKTOWANE]

- w zakresie produktów, takich jak: kubki na napoje z wieczkami, pojemniki na żywność oraz reklamówki z tworzywa sztucznego uznanych za podlegające pod przepisy ustawy produktowej, w przypadku uznania, zgodnie z zawartymi w niniejszej decyzji kryteriami, za przedsiębiorcę wprowadzającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych - będzie zobowiązana do:

- a) ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadziła do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, o której mowa w art. 3k ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej;
- b) ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy.

W przypadku określenia czy Wnioskodawcę uznaje się za przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, który zobowiązany jest do pobierania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, sprawa nie jest jednoznaczna.

Kluczową kwestią jest bowiem ustalenie użytkownika końcowego, jako że to od statusu nabywającego oferowane przez Wnioskodawcę produkty zależy czy zaistnieje przesłanka pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej. Przy sprzedaży wysyłkowej tudzież internetowej pomocne w tym zakresie mogłoby się okazać wprowadzenie stosownego formularza pozwalającego na pozyskanie tego rodzaju informacji. Z formularzem mógłby zostać powiązany konkretny algorytm, który umożliwiłby naliczenie opłaty w przypadku zaznaczenia w formularzu, że nabywca jest użytkownikiem końcowym.

W kontekście powyższego, w ocenie tutejszego Organu, kryterium dokumentu wystawianego przez Wnioskodawcę, dokumentującego sprzedaż, o którym mowa we wniosku, nie wydaje się rozstrzygające dla określenia statusu nabywcy. Można jedynie domniemywać, że w przypadku dokonania zakupu produktów przez nabywcę detalicznego, gdzie dokumentem zakupu jest paragon, kupujący najprawdopodobniej jest osobą fizyczną, która dokonuje zakupu produktów w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży i tym samym jest użytkownikiem końcowym. W przypadku prawdziwości takiego domniemania Wnioskodawca zobowiązany będzie do pobrania opłaty od ww. nabywcy (tj. użytkownika końcowego), w przypadku sprzedaży produktów takich jak: kubki na napoje z wieczkiem oraz pojemniki na żywność, klientom indywidualnym, którzy dokonują zakupu na podstawie paragonu.

Natomiast w sytuacji, gdy za zakup produktu zostanie wystawiona faktura VAT, tak jak to wskazano w przypadku pozostałych klientów Wnioskodawcy: hurtownie, producenci żywności, cukiernie, sklepy, markety, punkty i lokale gastronomiczne, szkoły, przedszkola, szpitale, więzienia, zakłady pracy, firmy marketingowe, szkoleniowe i eventowe, ustalenie czy kupujący produkty z tworzywa sztucznego jest użytkownikiem końcowym, jest jeszcze bardziej problematyczne. Faktura VAT stanowi dokument sprzedaży, który wystawiany jest nie tylko dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, ale może być wystawiana także dla osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej. Istotny jest zatem nie tyle rodzaj dokumentu potwierdzającego transakcję kupna-sprzedaży, ile bardziej sposób wykorzystania nabytego produktu.

Sama faktura nie stanowi gwarancji, że zakupiony towar zostanie dalej odsprzedany, tj. że nie zostanie wykorzystany na potrzeby własne przez kupującego.

Nabywca, prowadzący działalność gospodarczą może bowiem być równie dobrze użytkownikiem końcowym, o ile wykorzysta zakupione produkty na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

Użytkownikiem końcowym we wskazanym we wniosku przypadku będzie wspomniana firma marketingowa, szkoleniowa, eventowa, szkoły, przedszkola, inne instytucje samorządowe, zakłady pracy, szpitale, więzienia, o ile wykorzystują zakupione od Wnioskodawcy produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, na własny użytek, do celów firmowych, za które nie pobierają opłaty.

W przypadku ustalenia, że nabywca produktów (tj. kubków na napoje i pojemników na żywność) jest użytkownikiem końcowym, Wnioskodawca zobowiązany będzie do:

- a) pobierania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, o których mowa w załączniku nr 6 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej;

Tutejszy Organ, wydając niniejszą decyzję, zapoznał się ze stanowiskiem Wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie i kierował się obowiązującymi przepisami prawa. Niniejsza interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Zgodnie z art. 34 ust. 5 ustawy – Prawo przedsiębiorców udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji.

Mając powyższe na uwadze, Marszałek Województwa Wielkopolskiego orzeka jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu za pośrednictwem Marszałka Województwa Wielkopolskiego, w terminie 14 dni od daty doręczenia. Zgodnie z art. 127a Kodeksu postępowania administracyjnego – przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Marszałka Województwa Wielkopolskiego. Z dniem doręczenia tutejszemu Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, niniejsza decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

Za wydanie niniejszej decyzji, zgodnie z art. 34 ust. 6 ustawy – Prawo przedsiębiorców, wniesiono opłatę w wysokości 40,00 zł na rachunek Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego w Poznaniu - PKO Bank Polski Poznań rachunek nr 45 1020 4027 0000 1202 0049 5580.